

Bó hoa được tặng

Phạm Tú Châu dịch

Khi Thìn rời phòng làm việc đã là mười giờ khuya. Một làn gió biển ẩm ướt mang theo mùi tanh mặn mặn thổi tới, Thìn hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cảm thấy trút bỏ được hết phiền não và bận rộn trong ngày ở công ty.

Anh kẹp chặt túi đựng giấy tờ, lấy lại tinh thần rồi đi về phía mấy toà nhà cao chen chúc ở phía xa.

Những con đường quanh co như nhau, những thảm cỏ xanh và toà nhà in hết nhau, anh đã quen đến mức không thể quen hơn được nữa. Sau mỗi lần làm thêm giờ trở về nhà, anh đều có thói quen nhắm nháp cảm giác như thả lỏng dây cương cho ngựa tự đi về nhà. Trong lúc mơ màng, anh vẫn cảm nhận được mình có một tổ ấm thoải mái dễ chịu, yên ổn ở một tầng trong số các toà chung cư cao to kia. Tổ ấm mang màu quýt đỏ đỏ đang đợi anh.

Thang máy lên thẳng tầng 16, rẽ trái, ngoặt phải tới căn hộ đầu tiên. Thìn lấy chìa khoá cắm vào ổ, xoay về bên trái hai vòng, lại xoay về bên phải ba vòng. Cánh cửa phòng trộm bằng kim loại mở ra. Anh mở tiếp cánh cửa gỗ chạm trổ hình hoa. Đèn lớn trong phòng đã tắt, chỉ còn đèn tường màu quýt chín là còn sáng, chứng tỏ vợ anh đã đi ngủ.

Thìn quăng túi giấy tờ lên sôpha, cởi bỏ bộ âu phục, nới lỏng cà vạt. Trên bàn trà có tờ báo buổi tối, anh bật đèn trên sôpha, lướt mắt qua tin tức ngày hôm nay trong thành phố. Anh thấy mỗi một bên cởi bỏ hết quần áo đi vào phòng tắm. Nước trong bồn tắm đã vận sẵn nhưng xem chừng lâu rồi nên hơi lạnh.

Thìn vận vòi nước nóng cho nước ấm thêm rồi đuổi dài người ngâm mình trong bồn. Một cảm giác dễ chịu lan toả khắp người anh, cái mệt mỏi cả về phần hồn và phần xác mỗi ngày đều tan biến trong làn nước nóng, để đến hôm sau là một Thìn hoàn toàn mới.

Áo ngủ đã đặt sẵn trong phòng tắm. Thìn giơ tay lấy áo ngủ từ giá phía trên bồn tắm xuống. Không phải chiếc áo ngủ bằng lụa tơ tằm mà anh thường mặc. Chiếc áo ngủ này bằng sợi nhung, có lẽ vợ anh mới mua. Chiếc áo sợi nhung mặc vào người gây cảm giác da dẻ được cọ xát rất dễ gây kích thích. Thìn thích cảm giác này.

Anh nhìn vào gương, chải qua đầu tóc còn mượt mà, ngắm nhìn khuôn mặt không thay đổi của mình trong gương, trong đầu là một khoảng trống vắng.

Đèn trên sôpha đã tắt, chỉ đèn tường màu quýt chín là còn sáng.

Quần áo quăng trên sôpha cũng được treo lên mắc áo chứng tỏ vợ anh đã trở dậy trong lúc anh tắm. Chị vẫn chưa ngủ.

Cảm giác hơi mệt mỏi lâng lâng dâng lên trong anh, nỗi kích thích do được cọ xát lúc mặc áo ngủ cũng ngứa ngáy khắp người, nhưng trước hết Thìn vẫn đi tới bàn ăn, mở lồng bàn ra ngó qua các món để dễ bề đối phó khi vợ hỏi đến. Luôn ngợi khen thành quả lao động của vợ đã trở thành thói quen giữa vợ chồng anh.

Trong lồng bàn có một đĩa măng tươi xào thịt, một con gà giò hầm nôi áp suất. Khi làm thêm giờ, Thìn đã ăn cơm hộp rồi. Lúc này tuy không ăn nữa nhưng anh vẫn quyết định phải khen vợ.

Khi bước tới cửa phòng ngủ, Thìn mới cảm thấy có gì đó là lạ. Giá treo quần áo dường như đổi chỗ, chuyển sang bên trái cửa phòng ngủ, lẽ ra nó phải ở bên phải sôpha mới đúng. Cả kiểu dáng đồ đạc trong nhà cũng lạ.

Thìn tưởng mình hoa mắt, anh giụi mắt nghĩ thầm có lẽ do mình quá mệt mỏi. Cửa phòng ngủ khép hờ, Thìn do dự đứng ngoài cửa. Nhờ ánh đèn tường trong phòng khách hắt ra, Thìn bước vào phòng ngủ. Vợ anh quay mặt vào trong, tấm lưng trần nằm nghiêng trên giường, chần chĩ che nửa thân dưới.

- Còn dùng dăng gì nữa thế?

Giọng nũng nịu của chị sao mà lạ hoắc. Thìn có cảm giác đặc biệt lạ lẫm. Thuận tay anh khép cửa lại, phòng ngủ lập tức chìm trong bóng tối.

Khi nằm lên giường, cảm giác lạ lẫm khiến anh không dám lên tiếng. Đây không phải là giường ván gỗ ở nhà anh mà là giường lò xo mềm mại. Khi anh ôm vợ đã trút bỏ hết quần áo, cảm giác lạ lẫm càng tăng. Vợ anh không có phong cách đó. Da dẻ người đàn bà này trơn láng, bầu vú nở nang rắn chắc, mông cũng đầy đặn khác thường. Hai tay Thìn ôm khít lấy ngực người đàn bà, cô ta lập tức ngọ nguậy như cá trong lòng anh khiến lửa dục trong anh bùng cháy.

Tình cảm kích động ở Thìn lên ngay tới cao trào, đó là điều chưa

từng có khi anh nằm bên vợ. Mỗi lần cùng vợ, anh đều phải dùng thuốc bôi trơn, còn thân dưới trơn láng êm như dòng suối của người đàn bà này phấn khích vô hạn, cả người anh hăng lên như con thú dửng mãnh, sự lạ lẫm, sợ hãi, e dè lúc đầu đã tan biến. Cô ta còn phấn khích hơn cả Thìn, tấm thân bên dưới anh ngọ nguậy như rắn. Khuôn mặt nhấp nhô của cô khi áp gần mặt anh toả mùi thơm hoa nhài dịu dịu.

Khi niềm khoái lạc đã qua cực điểm, hai người ôm nhau nằm bất động. Cô ta không giục anh lấy khăn giấy, cũng không vội vào toilet tắm rửa, Họ cứ nằm im như thế để cơ thể được thả lỏng đến cùng cực.

Trong bóng tối, Thìn lơ mơ muốn ngủ. Cô ta ngừng mặt khỏi ngực anh, dịu dàng hỏi :

- Anh là ai? Làm thế nào vào được đây?

Thìn tỉnh ngay lập tức, hơi hoảng loạn. Thì ra người đàn bà này biết anh không phải là chồng.

- Đừng sợ, nói cho biết anh là ai có được không ?- Cô ta tiếp tục dịu dàng hỏi, mấy ngón tay búp măng ve vuốt mặt anh.

- Tôi là Thìn, tôi về nhà tôi đây! - Thìn phập phồng lo sợ đáp.

Cô ta thở dài, tay lại dịu dàng vuốt ve ngực anh :

- Anh tưởng là vợ anh à ?

- Đúng vậy! - Thìn nói dối - Thực là có lỗi!

- Ngay từ đầu anh đã không phát hiện không phải vợ anh à ?

- Đúng vậy! - Thìn tiếp tục nói dối.

- Không nghi ngờ một chút nào sao?

- Đúng vậy! - Thìn hơi sợ, một luồng hơi lạnh bò dọc sống lưng.
- Khi nào anh mới nhận ra không phải vợ anh?
- Vừa mới đây thôi!
- Anh nói dối phải không?
- Không nói dối đâu.

Người đàn bà dịu dàng áp mặt lên ngực anh, tay xoa xoa nói:

- Em cũng thế!

Thìn thở phào, trong bóng tối cảm thấy mặt cô ta nóng bừng. Ngón tay cô ta dịu dàng quấn lấy ngón tay anh, hai chân anh cũng bị hai chân cô ta quấn chặt.

- Không còn sớm nữa đâu! Lỡ chồng em về thì sao? - Thìn hơi sợ.

Cô ta vùi đầu vào lòng anh:

- Anh là chồng em chứ ai nữa!

Thìn vẫn muốn trở dậy, còn người đàn bà vừa nhẹ nhàng hôn cổ, mặt và ngực anh vừa thủ thủ :

- Đây là nhà mình, sẽ không có ai đến quấy rối hết.

Thìn cảm nhận được sức hấp dẫn của người đàn bà, sức hấp dẫn ấy mới kỳ diệu làm sao! Cô run rẩy như lá sen trước gió, người cô trơn láng như mảnh lĩnh phất phơ. Quả vậy, như mảnh lĩnh trơn láng phất phơ, Thìn nghĩ.

... Khi Thìn tỉnh dậy đã không thấy cô ta đâu. Tia sáng ban mai ngoài song cửa đủ giúp anh nhìn rõ căn phòng. Đó là căn phòng ngủ bài trí trang nhã, một chiếc giường lò xo rộng cho hai người, đặt đúng chỗ như giường nhà anh.

Đầu giường treo khung ảnh một người đàn bà, mặc bộ quần áo kẻ hoa may theo lối âu phục, tóc uốn ngắn, rất xinh đẹp theo kiểu Tây. Thìn cảm thấy mình thật có điểm phúc, ngày thường anh đâu dám mơ tưởng đến loại phụ nữ đó.

Cách bài trí ở phòng ngoài cũng giống hệt nhà anh, chỉ kiểu dáng đồ đạc là hơi khác, đó chính là điểm khiến anh ngỡ ngợ tối hôm qua. Trên bàn ăn gài một mảnh giấy, Thìn cầm lên xem thấy là viết cho mình :

Thìn,

Em đi làm đây. Sửa và trứng phần anh trên bàn. Khi đi nhớ khoá cửa cẩn thận. Cảm ơn anh.

Vợ

Rõ ràng không phải nét chữ của vợ mình, nhưng cách nói sao mà giống vợ mình thế! Thìn đột nhiên cảm thấy vô cùng bối rối, giơ tay nhìn đồng hồ thì đã là 9 giờ sáng, đi làm muộn mất rồi! Anh nhìn khuôn mặt không thay đổi của mình trong gương, lấy lại tinh thần, giữ sạch nét mặt mọi.

Mở cửa ra, anh giật nẩy người: một người đàn ông cao gày đang đứng ngoài cửa. Người này nghiêm nghị hỏi:

- Xin hỏi, phải chăng là Tống tiên sinh? Bà Tống có nhà không?

Trống ngực đánh thình thình, Thìn ấp úng đáp:

- Không có nhà.

- Nhờ ông chuyển bó hoa này cho bà Tống, được chứ ạ? - Vẻ thất vọng, người đàn ông đưa bó hoa đang ôm trên tay cho Thìn rồi lễ phép chào từ biệt.

Thìn thở phào, đem hoa vào nhà. Hoa trong lọ trên bàn đã bắt đầu héo, Thìn bỏ hết hoa cũ ra, cắm hoa mới vào. Bó hoa có nhiều nụ đang hé nở khiến căn phòng sáng rực lên, tràn trề sức sống. Thìn chú ý đến mảnh giấy gấp gài trong bó hoa, anh tò mò gỡ ra xem, thấy trên giấy viết:

Tặng người thương yêu nhất!

Người thứ ba si tình thuỷ chung.

Thìn bấy giờ mới biết thì ra người vừa nãy là một người thứ ba! Anh ta lại tưởng Thìn là chủ nhà. Lại nghĩ, người vừa đến thật kỳ, chịu làm người thứ ba một cách ngốc nghếch, thẳng thừng đến thế, chẳng hề sợ chồng người ta ghen! Nghĩ như thế thì đã đến cầu thang máy. Lúc này giờ cao điểm đi làm đã qua, người đi lên không nhiều. Thìn vừa đi xuống vừa chú ý ghi nhớ vị trí của toà chung cư này. Thìn đến công ty, phòng làm việc đã đông vui. Trước hết anh gọi điện về nhà, quả nhiên vợ anh đã gọi điện đến công ty để hỏi tin về anh. Anh bảo vợ, hôm qua làm thêm giờ đã muộn nên anh nghỉ lại ở phòng làm việc, không mở cửa nên người khác không biết, tối hôm nay có thể cũng phải làm thêm giờ. Vợ anh không nói gì thêm, chỉ dặn anh giữ gìn sức khoẻ, đừng để ốm.

Thìn lại gọi điện cho mấy khách hàng. Cả ngày tinh thần hoảng hốt, trong óc toàn là chuyện xảy ra đêm hôm qua, bám chặt như keo. Nghĩ đến câu cô nàng nói: "Mau hái em đi, em là đoá hoa của anh", Thìn không khỏi phì cười, khiến mấy đồng nghiệp rất ngạc nhiên. Đợi mãi mới tới lúc hết giờ làm, Thìn vội vàng đi đến ngay toà chung cư ấy, định bụng hôm nay phải đại chiến một phen nữa để tình cảm

thêm sâu nặng. Tối qua vì vội vàng, lo ngại nên anh chưa kịp hỏi cả tên nàng, nói gì đến hiểu biết nhau.

Vẫn những lối đi gấp khúc như nhau, thảm cỏ xanh như nhau, nhà chung cư như nhau. Vào cầu thang máy, Thìn ấn nút tầng 16, lên đến nơi ngoặt trái, tới phòng đầu tiên bên phải. Tim đập thình thình, Thìn rút chìa khoá, xoay trái hai vòng, xoay phải ba vòng. Mở xong cửa phòng trộm, anh mở tiếp cửa gỗ chạm trổ, đúng là giống hệt nhà anh.

Anh hưng phấn mở cửa ra thì đụng ngay vợ khiến anh giật nảy người, mặt trắng bệch. Thìn tưởng mình hoa mắt vội định thần nhìn kỹ, thấy đúng là vợ mình. Lại nhìn xung quanh, đồ đạc, đèn trang trí, quả thật là nhà mình chẳng sai. Thìn thở hắt ra bảo vợ:

- Em làm anh giật cả mình.

Vợ anh nghi hoặc nhìn vẻ thất thần của anh, nói:

- Về nhà mình thì làm sao phải sợ đến thế?

- Em thì hiểu cái gì!

Nói xong, Thìn vào ngay phòng ngủ, xem kỹ một lượt, quả thật là nhà mình chẳng sai. Làm sao ngoặt đi ngoặt lại hoá ra lại ngoặt về nhà mình? Thìn càng nghĩ càng khó hiểu, rõ ràng là vào toà chung cư kia cơ mà! Thìn càng nghĩ càng thấy sờn tóc gáy, càng sợ. Chợt thấy trên bàn ăn vốn thường để trống có một bó hoa to, bông nào cũng chúm chím hé nở, anh bất giác tái mặt, vội vàng xông tới lục tìm tờ giấy viết thư. Trong bó hoa, ngoài hoa ra, chẳng có gì hết.

- Tìm gì thế, anh? - Vợ anh vừa dọn cơm tối lên bàn, vừa hỏi.

- Chẳng tìm gì cả. - Rồi ấp úng hỏi vợ - Em mua bó hoa này đấy à?

- À, hoa của một người bạn tặng - Vợ anh ngượng ngùng đáp, khuôn mặt đỏ bừng rất hấp dẫn.

- Ăn cơm thôi! - Vợ anh dịu dàng giục rồi giờ tay bật đèn tường.
Thìn ngậy người ngồi giữa vùng sáng màu quýt của ngọn đèn tường, mặt tái nhợt.

HẾT

*Truyện ngắn của Hồng Mạch (Trung Quốc)/ Phạm Tú Châu dịch
("Tác phẩm và tranh luận", số 5, năm 2007)*

Nguồn: Laodong.com
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 14 tháng 3 năm 2010